

Sygn. akt V KZ 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **E. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 lutego 2014 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt IV WKK [...], o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 13 maja 2013 r., sygn. akt IV Ka [...],
na podstawie art. 437 § 1 k.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

E. K. pismem z dnia 22 grudnia 2013 r. wniósł zażalenie na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt IV WKK [...], o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 13 maja 2013 r., sygn. akt IV Ka [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt V K [...]. Podstawą tej decyzji było nieuzupełnienie w terminie braku formalnego osobistej „kasacji” skazanego, polegającego na sporządzeniu i podpisaniu jej przez obrońcę z wyboru będącego adwokatem, a to wobec wcześniejszego stwierdzenia braku podstaw do wniesienia kasacji przez przyznanego skazanemu obrońcę z urzędu. W uzasadnieniu swojego zażalenia

E. K. nie przedstawił żadnej argumentacji, która dotyczyłaby przesłanek lub trybu wydania zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Zgodnie z art. 526 § 2 k.p.k., jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym. Wobec niespełnienia tego warunku przez skazanego Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w S. był uprawniony odmówić przyjęcia osobistej „kasacji” skazanego. Na marginesie należy zaznaczyć, że przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego mogła być tylko i wyłącznie kwestia zasadności wydania zaskarżonego zarządzenia, a nie zagadnienia faktyczne i prawne związane ze sprawą, w której podjęto próbę wniesienia kasacji.

Mając na uwadze powyższe, wobec niestwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 439 §1 k.p.k., orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

aw